

UTVIDET RASESTANDARD STABIJHOUN

FCI-standard på engelsk publisert 29.05.2015

FCI-standard fastsatt av FCI General Committee 03.11.2013

FCI-model for the stabijhoun av D.L Striegel-Oskam presentert for FCI General Committee, Helsinki, oktober 2013

Oversatt og tilrettelagt av Helga-Mari Tessem 02.02.2019 for Norsk Stabijhoun Klubb.

OPPRINNELSES LAND/HJEMLAND:

Nederland

FCI-KLASSIFIKASJON:

Gruppe 7, stående fuglehunder, seksjon 1.2 kontinentale stående fuglehunder, spaniel type. Med jaktprøve. (Gjelder ikke for NUCH).

BRUK:

Stabijhoun var en allsidig hund for de fattige bøndene. Den ble brukt som en allround jakthund som vokter gården og holdt gården fri fra mus og rotter.

Den har et svært godt rykte på seg for å fange muldvarp og ilder.

KORT HISTORIKK:

Rasen har sin opprinnelse i Friesland som ligger i den nordlige delen av Nederland. I begynnelsen av det 20. århundre ble stabijhoun ofte krysset med wetterhoun som er den andre friesiske rasen. Pga denne kryssavlen så holdt vi på å miste to unike raser.

Stabijhoun er i slekt med drechtsche patrijshond og heidewachtel. Navnet kommer fra dens allsidighet og er utledet av ordene "sta mij bij" – stå meg bi, mens houn er det friesiske

ordet for hund og uttales hoon.

I 1938 begynte en gruppe entusiaster i den friesiske kennelklubben å renavle de to rasene igjen, og i 1942 ble begge raser offisielt anerkjent.

Viktige navn i arbeidet var J. Bos, T. Van Dijk, B.deGraaf og W.Hoeksema.

Den første standarden var datert 10.februar 1944. Opp gjennom årene har det blitt gjort mindre endringer og i 2015 kom det en mer utvidet forklaring til rasestandarden.

I 1947 ble Nederlandse Vereniging voor Stabij- en Wetterhoun (NVSW) dannet. Den har tatt vare på interessene til de to friesiske rasene siden 1947.

Populasjonen av stabijhoun er per 2013 på mer enn 6000 hunder på verdensbasis.

Nå for tiden er de aller fleste stabijhouner holdt som kjæledyr og de gjør det godt i ulike aktiviteter / hundesporter (ettersøk, nosework, agility mm).

Noen stabijhouner blir brukt til jakt. På grunn av deres selvstendighet og til tider sta natur så må du være tålmodig og konsekvent.

De er meget dyktige sporhunder.

ADFERD/TEMPERATMENT:

De vokter gården og holder den fri for mus og rotter. Tidligere dro større stabijhouner melkekjerrer, mens den mindre typen ble kjent som ypperlig muldvarpfanger. Dette gjorde den populær blant fattigere bønder og jordarbeidere.

Muldvarpskinn var verdt store penger som fôr i ermer og andre plagg. Rasen er berømt for sine evner som muldvarpfanger. Stabijhouner ble transportert i en kurv på sykkel, slik at de kunne dekke store avstander.

Den er uavhengig og liker gå sine egne veier. Den er hengiven, og veldig glad i barn. Men den kan også være sta. Stabijhoun er lydig, men den er ikke så lett å trene.

Han kan være tyvaktig og selvstendig. Tålmodighet og konsekvent oppdragelse er viktig.

Han er definitivt ikke underdanig.

I huset eller på gården er den stille, men årvåken.

Overfor fremmede eller i ukjente situasjoner kan den være reservert i begynnelsen, men skal ikke være redd. Når han først har blitt kjent med deg så har du hans hjerte for alltid.

Når du dømmer en stabijhoun, så møt hunden på en mild måte og da er alt OK.

En stabijhoun skal ikke være nervøs eller redd.

HELHETSINNTRYKK:

Funksjonell, kraftig bygget stående fuglehund. Kroppen er litt lengre enn mankehøyden. Verken for grov eller for sped. Tettsittende hud. Faner på bryst, krage, forben, bukser og hale gir inntrykk av en langhåret hund, men pelsen skal ikke være overdrevent lang. Tydelig skille mellom kjønnene.

Kroppen er litt lengre enn mankehøyden

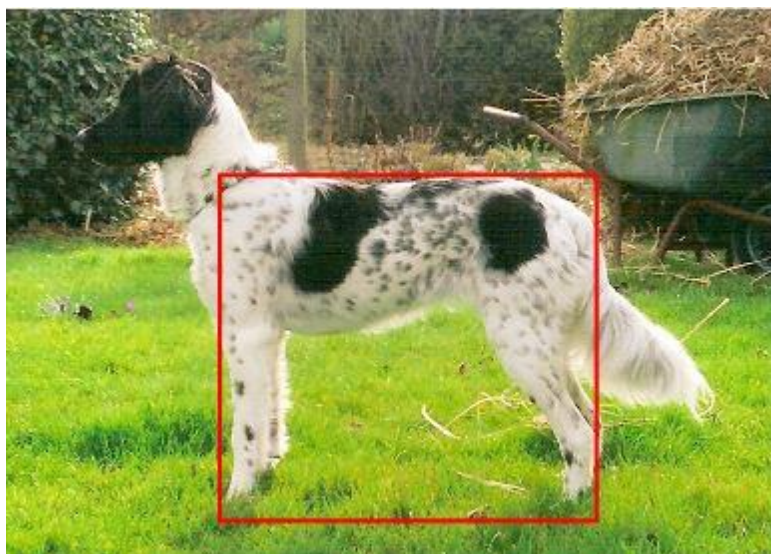
Stabijhoun er en kraftig bygget hund uten noen overdrivelser. Alt er funksjonelt. Harmoni og balanse forbundet med en funksjonell kroppsbygning er viktig i forhold til hundens størrelse. Avstand fra bakken til albuen = albuen til manken.

Vær oppmerksom på lengden på frambeina.
De skal være (nesten) like lange som fra albuen til manken.

Kraftig bygning er viktig og vi ser det stadig oftere i denne avlstandarden. Men ikke

overdriv dette. En stabijhoun skal aldri se ut som en molosser!

For firkantet

For langstrakt

Strukket eller lavbeint???

HODE:

Tørt, uten hengende lepper eller halshud. I harmoni med kroppen, med tydelig kjønnspreg. Lengre enn bredt.

Snutepartiet, målt fra nesebrusk til stopp, er tilnærmelig like langt som avstand fra stopp til nakkeknøl. Uttrykket er mykt, vennlig og oppmerksomt.

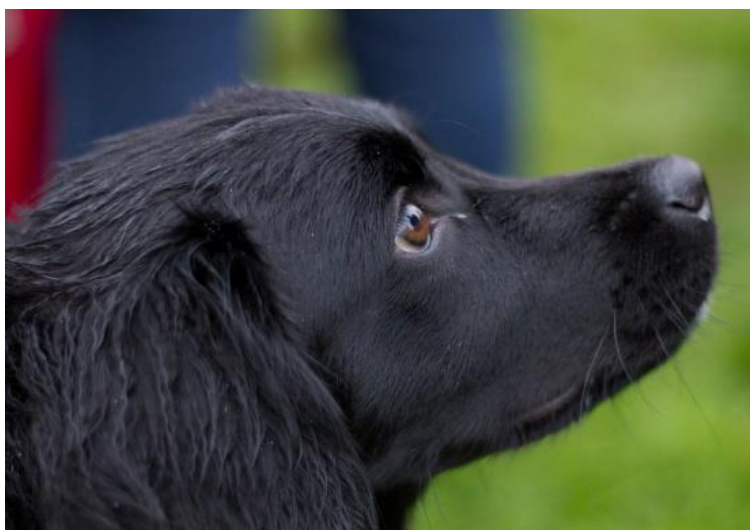

Tørt, i balanse med kroppen, viser mer lengde enn bredde. Skalle og snuteparti tilnærmet like lange.

I virkeligheten har stabijhounen litt kortere snuteparti enn skalle.

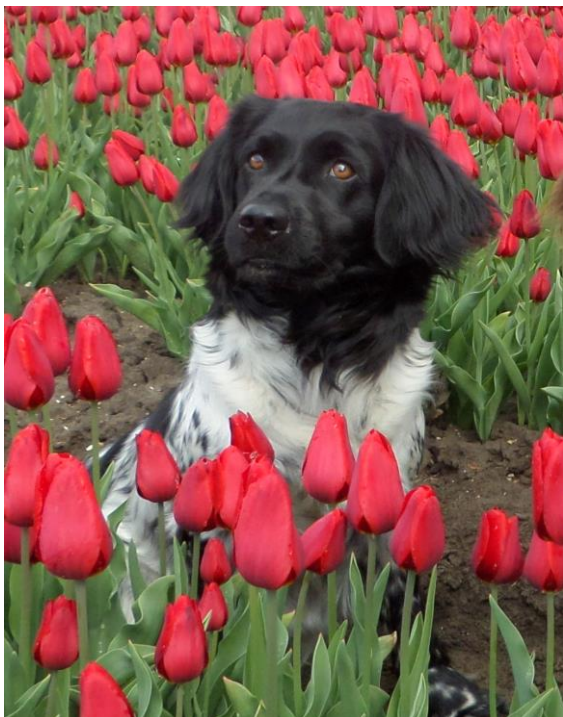
Godt snuteparti

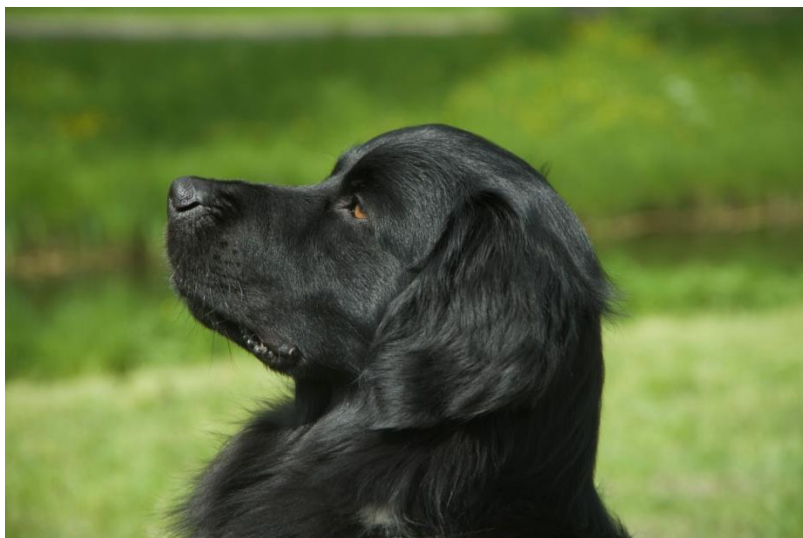
For kort snuteparti

Skallede!:

Lett velvet, også mot sidene, ikke smal, men må heller ikke gi inntrykk av å være bred og rund.

Godt hode

For rund skalle

For bred skalle

Stopp:

Skallen skrår gradvis mot snutepartiet. Sett fra siden virker stoppen mer markert pga tydelige øyenbrynsbuer.

God stopp

For markert stopp

ANSIKTSDEL:

Nesebrusk:

Sort hos hunder med sort og hvit pels. Brun hos brune og hvite. Godt utviklet med vidåpne nesebor.

Snuteparti:

Kraftig, avsmalnende gradvis mot nesebrusken, uten å være snipete, sett både forfra og fra siden (kileformet). Neseryggen er rett og bred, sett fra siden verken konkav eller konveks.

Neseryggen skal være fin og rett. Den siste delen, som bare er brusk, kan henge litt. Du kan løfte nesetippen for å se og føle om nesebrusken (benet) er rett. Når avrunding skjer – som vi ser på konvekse eller konkave neser, så er det mindre ønskelig.

Lepper:

Stramme, ikke hengende og uten leppefold.

Pene, stramme lepper

Mindre stramme lepper, men akseptable

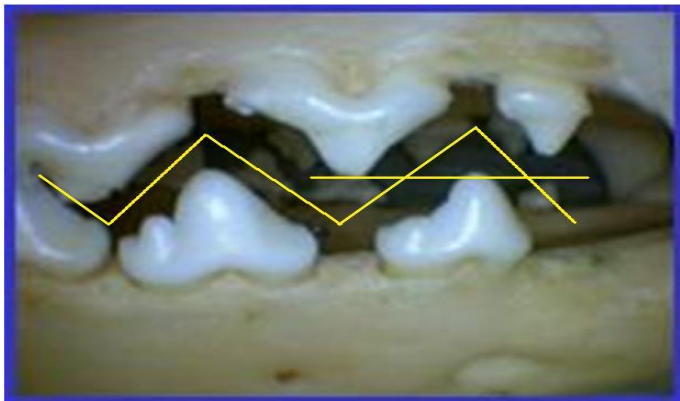

For mye lepper. Ikke stramme og for hengende

Kjever/tenner:

Kraftige, fullt tannsett, saksebitt. Manglende PM1 eller M3 er tillatt, det samme gjelder dobbel PM1.

Tangbitt er mindre ønskelig.

Kinn:

Svakt utviklet

Øyne:

Plassert horisontalt, middels store, lett avrundet med stramme øyelokk, uten synlig blinkhinne. Hverken utstående eller dyptliggende.

Mørk brune hos sort/hvite hunder, lysere brune hos brun/hvite hunder.

God farge hos en sort/hvit hund

God farge hos en brun/hvit hund

Stabijhoun skal ha et mykt, vennlig og intelligent uttrykk. Øyenfargen definerer uttrykket. Altfor lyse øyne kan gi et hardt uttrykk.

Akseptabel lys øyenfarge

Definitivt ikke akseptabel øynefarge

I rasestandarden står det at den skal ha runde øyne, men de skal ikke være for runde; mer ovale.

Av og til ser vi ovale «eggformede» øyne, slik som vi ser hos wetterhoun. Dette er ikke ønskelig hos stabijhoun.

Gode øyne

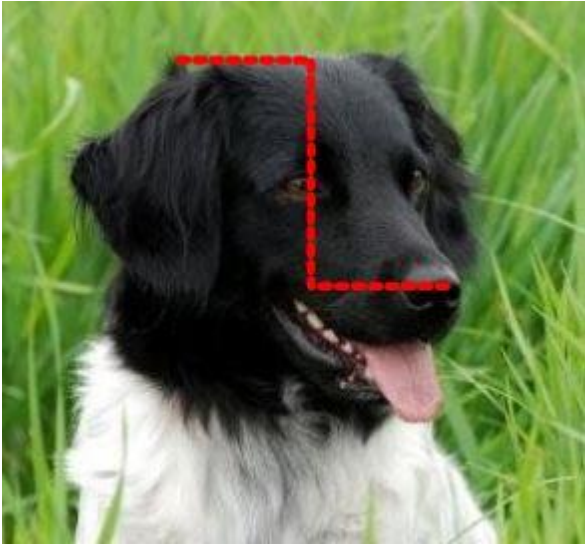
For runde øyne

«Eggformede» øyne (korrekt hos wetterhoun)

Ører:

Ansatt på en tenkt linje fra snutespiss gjennom indre øyekrok. Ørebrusken er så lite utviklet at øret ligger glatt mot hodet.

Gode ører

Litt for høye men

akseptable

For høyt ansatt

For lavt ansatt

Rasestandarden sier at ørene skal ligge tett mot hodet. Det er fint om ørebrusken har en liten utvikling.

Korrekte ører og ørebrusk

For mye utviklet ørebrusk

Ørene skal være moderat lange, rekker til munnviken, med form som en murskje med avrundet spiss.

God øreform

Akseptabel øreform

For rund øreform

Ørebehenget er et typisk trekk; ved øreroten er det ganske langt, men blir gradvis kortere slik at den nedre tredel er dekket av kort pels.

Pelsen er rett, men lett bølget er tillatt. Pelsen på øret skal ikke nå lenger enn selve øret, da det gir et uryddig inntrykk.

Du kan lett trimme håret som henger nedenfor øret ved å plukke pelsen; du skal aldri bruke saks for å klippe!

HALS:

Kraftig, avrundet, middels lang, men ikke for lang. Danner åpen vinkel mot rygglinjen, så hodet bæres vanligvis lavt. Ikke løs halshud.

For å hente viltet må stabijhounen ha en sterk hals; ikke en lang eller elegant hals.

Denne holdningen er mindre elegant enn en høyt båret hals, men det innebærer mindre anstrengelser og er bedre for deres utholdenhet.

Den korte halsen som blir omtalt i rasestandarden skal ikke tolkes for strengt. Halsen skal være lang nok til å fange vilt, løfte og bære det uten at det forstyrrer hundens bevegelser.

En kort hals er ofte en indikasjon på at fronten er plassert for fremskutt.

God hals

For kort hals

For lang hals

KROPP: Kraftfull, tørr og muskuløs.

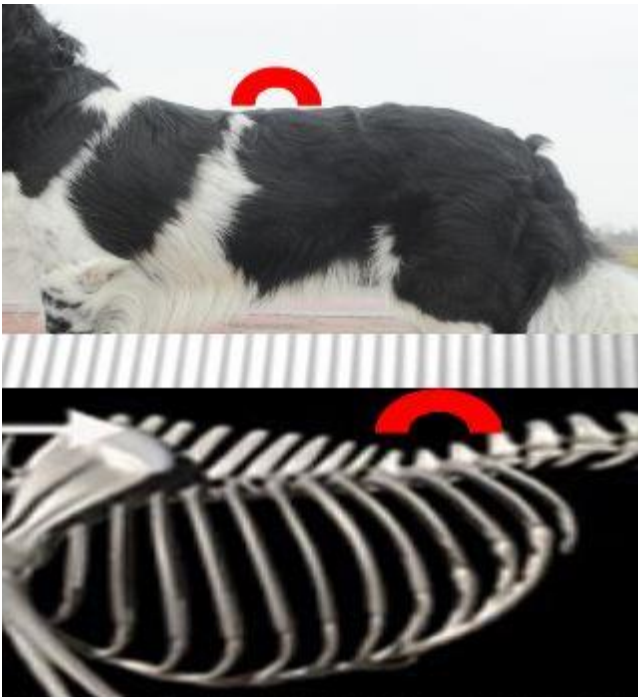
Overlinje: Rett og kraftig.

Manke: Godt tilbakelagt, kraftig, men ikke fremtredende.

Rygg: Rett og noe lang.

Lend:
Kraftig og muskuløs.

Kryss: *Lett avfallende.*

Underlinje/buk:
Rett og når langt nok bakover. Buken bare lett opptrukket.

Bryst:

Ganske bred sett forfra, viser mer vidde enn dybde, slik at forbeina er nokså vidt stilte. De skal være under kroppen.

Godt buede ribben, men ikke tønneformet. Dype og lange ribben, slik at brystkassen når så langt tilbake som mulig men ikke lenger enn til albueene.

Albuene skal ligge tett inntil brystet.

HALE:

Rekker til haseleddet. Ikke høyt ansatt. Bæres ned, men siste tredel kan bue oppover i hvile eller i stand. Løftes i bevegelse, men aldri over ryggen eller i en spiral.

Korrekt haleføring når den står og er i bevegelse.

Halen er rund og dekket til halespissen av lang, tett pels, uten krøller, bølger eller faner. Den har i stedet busket struktur, slik at pelsen hele veien rundt er rikelig og lang og tykk, noe som gir et fyldig uttrykk.

«Happytail»

Krøllhale

Spiralhale

LEMMER:

Forpart - helhetsinntrykk:

Kraftfulle, muskuløse og funksjonelt vinklet, slik at bena står korrekt under kroppen. Sett

forfra, vidstilt.

God forpart
Skulder:

For smal

For bred

Ligger tett til brystkassen, og er godt tilbakelagte.

Overarm: *Funksjonelt vinklet, like lang eller bare litt kortere enn skulderbladet.*

Albue: *Kraftig, rett og parallell.*

Underarm: *Kraftig, rett og parallell.*

Håndledd: *Kraftig, rett sett forfra.*

Mellomhånd: *Lett skråstilt.*

Forpoter: *Kraftige, kompakte, lett ovale. Godt buede tær, godt sluttede, peker forover.*

FORPART:

Noen stabijhouner har for kort overarm. På grunn av dette får man en hund som virker klumpete (for lavstilt og albuene er ikke i nivå med brystkassen).

Av og til ser vi forpoter som er plassert aldeles for langt fram mot fronten. Halsen virker kort og frambeina er ikke plassert korrekt under kroppen.

POTER:

Potene til stabijhoun skal være mer ovale enn runde. Mellomhånden skal være noe mer oval slik at hunden kan absorbere sjokket under gange, løping og hopping.

Gode poter

Svake poter

For bratt mellomhånd

Bakpart – helhetsinntrykk:

Kraftige med funksjonell vinkling, uten overdrivelser. Sett bakfra, vidstilte med parallelle haser.

Overlår: *God bredde og lengde, muskuløse, funksjonell vinkling til hofte og kne.*

Kne: *Funksjonell vinkling.*

Underlår: *God lengde*

Haseledd: *Rette, parallelle, vidstilte, vender verken inn- eller utover.*

Haser: *Normal lengde*

Bakpoter: *Som for forpotene*

Vi ser ganske ofte stabijhounere som har for steil vinkling av bekkenet. De kan ikke vise kraftfulle bevegelser og står (litt) understilt.

Den vinkelrette linjen fra bekkenet til bakken ender ikke i midten av foten.

Korrekt bakpart

Står for mye understilt

For kraftig vinklet bak (for lange underlår)

Stabijhoun står ofte sigdhaset. Ikke se for strengt på det!

Kuhaser ser man også ganske ofte.

God bakpart (med happytail!)

Kuhaset

BEVEGELSER:

Kraftfulle, harmoniske, med godt driv, dekker mye mark. Sett forfra litt vide. Hodet bæres

lavt i bevegelse. Halen bæres høyere enn overlinjen med en lett bue i bevegelse.

Vi ser ofte høy haleføring, men halen skal ikke være bøyd over ryggen eller i en krøll. En stabijhoun beveger seg i normalt trav. Bevegelsene er ikke elegante men funksjonelle.

Så om en stabijhoun viser grasiøse/ fancy bevegelser, så er det definitivt ikke typisk!

HUD: Stram, tettsittende, uten rynker eller folder.

PELS:

Hårlag:

Middels lang og rett på kroppen med værbestandig underull. Lett bølget pels over krysset tolereres. Den buskete pelsen på bryst, krage, bukser og hale gir inntrykk av en langpelset hund.

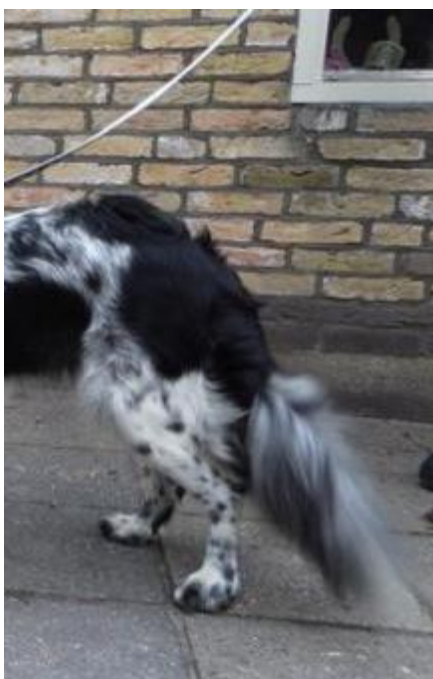
Pelsen på hode, foran på forbena og hasene er kort. Pelsen på baksiden av forbena er lengre og godt utviklet. I bukse og på hale er pelsen busket heller enn med fane. Krøller godtas ikke.

En noe krøllete pels indikerer kryssavl, derfor skal ikke hunder med den slags pels anerkjennes som en stabijhoun.

Pelsen er mer stedvis lang med god behåring enn å være langhåret. Vi ser ofte en lett bølget pels som tenderer til å krølle eller vise åpen pels. Kastrerte hunder (begge kjønn) har dårligere pelskondisjon. Den blir lengre, bløtere og floker veldig lett. Behåringen bak på frambeina er for korte til å være buskete så der er det kun faner.

Gode faner på frambeina

Buskete hale og bukser

God pels for tispe

God pels for hannhund

For kort pels

Kastratpels

For åpen pels

Farge:

Sort eller brun med hvite tegninger, men sort eller brun roan er også tillatt. Det hvite kan være roan eller ha prikker. Hodet er brunt eller sort, med eller uten bliss. Begge farger fins med eller uten store flekker. Tydelig sadel tolereres. Tante tegninger eller trefarget er diskvalifiserende.

De fleste stabijhouner er hvite med sorte tegninger

De finnes også i hvitt med brune tegninger

Og det finnes noen få «blå» roans

Det finnes hunder som er hovedsakelig farget, såvel som hunder som har bare farget hode og en farget flekk på haletuppen (eller også uten fargen på haletuppen). Du vil også finne prikker eller flekker i varierende grad, fra ingen til en komplett grå hund. Alle disse kombinasjonene er tillatt i vår rase. Vi foretrekker nok et helt sort eller brunt hode, men et bliss eller en smal flekk er ikke å regne som feil.

Bliss er tillatt

Bliss på denne størrelsen ser vi ikke ofte lenger

Hvitt rundt nesen er også mulig

Flekker i alle størrelser er tillatt

Vi ser ganske ofte trefargete hunder. Denne fargen er ikke tillatt i rasestandarden. Tricolor (tan) kan vi finne på beina, på innsiden av ørene, over øynene og/eller under halen.

Hvor liten flekken er spiller ingen rolle; bare en liten flekk er nok til å bli erklært som tricolor.

STØRRELSE OG VEKT:

Idealhøyde: Hannhund: 50-53 cm +/-2cm Tispe: 48-50 cm +/- 2 cm

Vekt: Hannhund: 22-27 kg Tispe: 18-23 kg

Margin 2 cm over og 2 cm under idealhøyden.

Om hunden er velbalansert så tilgir vi om han er litt for liten eller for høy. Det er tross alt en idealstørrelse.

FEIL:

Ethvert avvik fra foregående punkter skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er skal graderes etter hvor stort avviket er og effekten på hundens helse og velferd, samt dens evne til å utføre sitt tradisjonelle arbeid.

- tangbitt
- for tungt hode. For bred eller rund skalle
- svak rygg eller poter
- manglende kjønnspreg
- krøllhale eller hale båret over rygglinjen
- kraftig avfallende kryss

ALVORLIGE FEIL:

- krøllhale
- går eller står med bena for langt under kroppen
- virker elegant eller grasiøs
- lavstilt
- smal i fronten og flate ribben

DISKVALIFISERENDE FEIL:

- aggressive eller svært sky hunder
- alle hunder som viser tegn på fysiske eller psykiske defekter
- utypisk
- ikke stramme øyelokk
- overbitt, underbitt, skjevt bitt
- mangler for mange tenner
- haleknekk
- svært krøllet pels (astrakan)
- andre farger enn beskrevet, eller mangel av hvitt

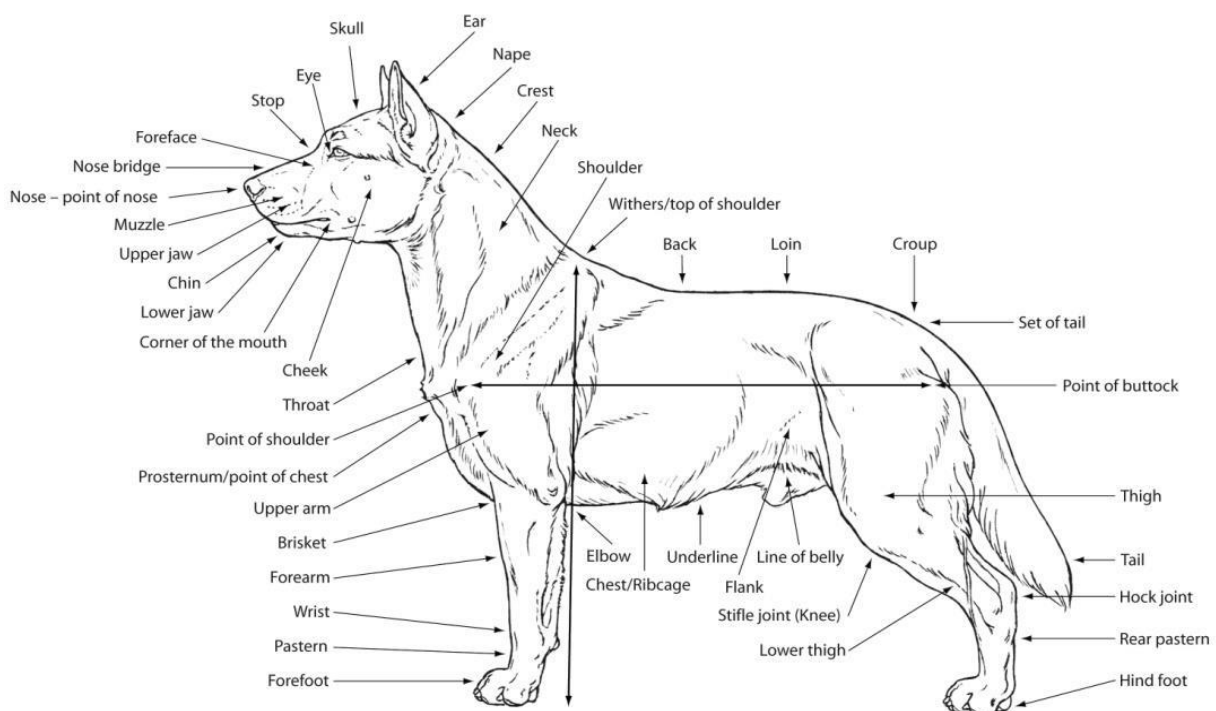
De viktigste feilene dommeren skal være observant på er:

- Lavstilt
- Elegant
- For tungt hode og kropp
- For steilt bekken / understilt
- Fronten for framskutt

NB!

Hannhunder skal ha to normalt utviklede testikler på normal plass i pungen. Ifølge norsk lov er kupering av ører og hale og fjerning av sporer forbudt. Bare funksjonelle og klinisk friske hunder med rasetyrisk bygning skal brukes i avlen.

ANATOMICAL FEATURES

RASER SOM HAR BLITT BRUKT FOR Å UTVIKLE STABIJHOUN

Drentsche Patrijshond

Kleiner Münsterländer

Grosser Münsterländer

Ikke brukt i utviklingen av stabijhoun, men på grunn av kryssavlen som skjedde i begynnelsen av det 20 århundre, så ser vi fortsatt påvirkningen fra wetterhoun i stabijhoun (hale, hode, øyne).

Wetterhoun

PROBLEMER Å TA HENSYN TIL

Helseproblemer:

- Det er ingen helseproblemer å ta hensyn til når du dømmer. Av og til ser vi ukorrekte øyelokk.
- I Nederland må man sjekke HD før avl. Epilepsi, hjerteproblemer og AD sees også av og til i rasen.

Adferd/temperamentsproblemer:

- Stabijhoun er litt reservert og kan være sjenert i begynnelsen.
- Ikke start dømmingen med å bøye deg over hunden, men la ham få tid til å bli vant til deg ved å snuse på hånden din.
- En stabijhoun skal ikke være redd eller skjelve i ringen.
- Vi ser svært sjelden aggressive hunder i ringen.

Bevegelser er ikke noe problem:

- Stabijhoun beveger seg ikke elegant og på grunn av deres dype bryst kan de ha en noe bred front. Albuene skal ligge inntil brystet. Ganske ofte er albuene for løse.
- Det er også vanlig å se stabijhouner med steilt bekken, og vi ser at de ikke har kraftige nok fraspark i bakbeina.
- Under gange er det vanlig å se stabijhoun med for høy haleføring eller også i en krøll.